

Bir İstanbul Masalı

— redfer · 25 Kasım 2020

istanbul bir altın külçesi
bütün tabiat bütün insanlar adeta efsunlu
her şey bu mukaddesliğin takdisine uğramış

dev gölgeler arasından doğar güneş
ışığında hayran bırakan manzara türleri
kızıl balçığa bulanmış yağmur yağar zerre zerre
sonsuz zamanın içinden gelmiş gizli sembollerle

bir debdebe bırakılır boğazın solgun yüzüne
kaç zamandır aşkın erişilmez iklimlerinden
tecrit aynasına girmiş rıhtımlarında gezinen
poyrazın delilikleriyle didişir yelkenler
sırtüstü yüzen sandalların suratını tokatlarken dalgalar

her ağacın dallarında cıvı cıvı öter serçeler
erguvan çiçeği, hanımeli, akasya kokuları arasında
güneş alevden bir ejder gibi kaynar
yürekleri kurşun gibi eritip kendi cevherine benzeterek

büyükçe bir şimşek parıltısı şehrin yarı harap sokaklarını
caddelerin her cihetini doldurur
ufkun çizgisine kadar uzanan her dalga boyu
her kıvrımını kendi rengiyle gözlere nakşeder
mistik ilhamların huzuruna çıkar istanbul
kim bilir hangi ihtirasların mahiyetini öğrenir

sonbahar mevsiminde turuncu boncukları olur
parlak yelelerini sallayarak koşar bulutlar
geniş kanatlı martılar açıklıktan havalanır
ağlayan seslerinden başka hiçbir ses duyulmaz
seslerini bir daha işittirme çabasıyla uçuşurlar

sürüp giden tesadüflerinde ayrı bir merasim
her gün yeni bir havadisle çalkalanır sokaklar

büyük bir isyanın öncesi
geceleri oteller her gün yeni baştan dolup boşalır
gündüzleri elmas kadar parlak bir güneşin altında
bin türlü hiddetle beraber yürür kalabalıklar

hulasa aşk fısıltıları, kanat çırpışlar, şıpırtılar
kim bilir hangi sedef kabuğunda,
balık pulunda,
kaya çukurunda uyanan ay ve yıldız
bir ev sahibi gibi hoş geldin derde elini uzatır
dost hayallerin kentine
han odasına
köylü kızına

kış uykusunda sanırsın saray
yosun bakışlı uçurumun kenarında bir fener gibi
akşamın son ganimetlerine ışık tutar
yavaş yavaş üstünün örtülüşünü seyreder istanbulun
ta halîçe ilerleyen ve gerileyen dalgaların sağır gürültüsüyle

yağmurun sünger gibi delik deşik ettiği kaldırımlar
üstünde aksiyle yürür bir yığın hayali varlık
kökü çok derinlerde çınarların rüzgarla dağılan yaprakları
dalga seslerinin tiziyle derinleşen devası bir su kütlesi
sıcaklığını kaybeden göklerin altında namütenahiye doğru akarda akar

deniz kenarında iskelede vakit geçirir
bank üstünde oturup akşamın saatleri
tepelerin ötesinde güneş kendi ölümünün ayinini
koyu lacivert gölgelerden hazırlar lahdini

ufkun kıvrımlarına gümüş zırhlar geçirip
altın bir yelpazeden yayılır ışık parçaları
uçuşur şuraya buraya ateşten yarasalar
gurubun her bereketi yağar semavattan

yükler indirilir her gün
birkaç geminin taşıyacağı ağırlıkta
tekrar yüklenir, çivilenir tahta sandıklara

yolcular güvertede kimi pencerelerde konuşur
sadece ağlayan kadınların bakışları uzanır uzaklara
oynaşır kızılı, erkekli çocuklar ay ışığında
alaca karanlıkta evlerin bahçesinde

iki dizini altına alıp sandalyesinde öylece
oturup durur kız kulesi
her lehçesiyle hurilere benzeyen çehresiyle
yalılardan gelen ışığın huzmesiyle
boğazı bir altın filizi gibi tutuşturur
eski istanbul kızlarının edalı bakışlarına nazire edercesine

ayın erişemediği gölgeler içinde evlerin çatıları
sokak fenerleri daha çok trajik şekilde kırmızı
gecenin koruyla kendi kendilerini yakarlar.
açık pencerelerden dışarı vurur yaldızlı karanlıklar
bir çok ressamın peşinden koştuğu muhteşemlikte
latif bir manzaranın kadim ihtişamını hatırlatırlar

bütün geçmiş zamanları anlatan bir masal istanbul
asırlar boyunca her efsaneden her şeyden bir tat
çok az maceracının bir kaç haliyle yaşadığı bir büyü
bir yağın ecdat mirası camilerde davudi ezan sesleri

vahdet içinde buğulu mavilikler
derin ve erişilmez sırların gizi
aşkın başka bir nevini keşfeder gibi
bir tükenişten sonra yeniden doğuş gibi İstanbul

suda kavisler çizerek geçer
bir kayığın ala bulaca aydınlığı
çok eski bir metni tefsir eder gibi müphem parıltılarla
onlarca gece kuşu bir akıntıya kapılmış
karanlığın girdabında kendi musikilerini icra ederler
çalan söyleyen dinleyen sadece kendileri
görünmeyen tanburdan yaprak yaprak dökülür nağmeler

bir sonbahar meyvesinin yarım dilimine benzer ay
müptela tepelerin üzerinde kızarmış ince ışıltılara

koyu bir aşkın diğer unsurları gibi
icat ettikleri ışığın değişik hazlarını yaşayıp
mücevher değerinde mor, pembe, eflatun kıvılcımlar
asil sırlarını taşırlar gecelere

çılgın bir hayalin düşünde mehtap
perde perde açılan bir sonsuzluğun
gümüşten yontulmuş dalga kıvrımları
adeta bir rüyanın içinde istanbul

yeni bir ahengin sıcak kokularını saçar
tadılmayan arzuların hasretiyle her zerre
bir aynanın içinde hepsinden başka çehre
ışıklar eski masallardan süzölmüş
sesi duyulan rengi görölen her ne varsa
hasılı hepsi istanbul da buluşmuş

karanlığın derinliğinde billurdan külçelenmiş
son kıvamı bulunamamış henüz
daha cazip seslerden üfler rüzgar
inci kadehlerden iksirler çekip
bir duanın sonucu gibi
denizin üstüne fırlatır nefesini

bir kudretin etrafında tennurelerin dönüşleri
niyazında hiç dinmeyen enfes figürler
altın sırmalı çehreleri
faslı baharın bambaşka ufuklarından taşınmış
arap atları üzerinde cenge giden akıncılara benzer
hepsi hoş duyuların cezbinde zamanı unutmuşlar

istanbul bir altın külçesi
bütün kainat bütün insanlar adeta efsunlu
her şey bu mukaddesliğin takdisine uğramış

redfer